

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.L., narozený ..., bytem ..., zastoupený *JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D.*,
advokátem, se sídlem Praha 2, Římská 2575/31a, proti **žalovanému: Krajský úřad
Plzeňského kraje**, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o žalobě proti
rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. DSH/12344/16,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 10. 2016, č. j. DSH/12344/16 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,- Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce *JUDr. Martina Soukupa, Ph. D.*

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 3. 8. 2016, č. j. MMP/186330/16, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuty ve výši 25.000,-Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

V žalobě poté žalobce argumentoval tím, že z odůvodnění rozhodnutí se podává, že odvolání žalovaný zamítl jako opožděné, neboť jak uvádí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 3. 8. 2016, sp. zn.: SZ MMP/121695, č. j.: MMP/186330/16 bylo doručeno za splnění podmínek tzv. fiktivního doručení na adresu jeho trvalého pobytu dne 15. 8. 2016. Toto dle tvrzení žalovaného prokazuje doručenko předmětné písemnosti, ze které vyplývá, že dne 5. 8. 2016 byla zásilka připravena k vyzvednutí, odvolatel byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Vzhledem k tomu, že si odvolatel zásilku nevyzvedl po dobu 10 dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena, považoval žalovaný písemnost v souladu s § 24 odst. 1 zákona správního řádu za doručenou uplynutím desátého dne, který připadl na pondělí 15. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že v místě nemá odvolatel zvonek ani schránku, byla zásilka vrácena správnímu orgánu.

Dále správní orgán vypravil odvolateli písemnost na adresu, ze které odvolatel zaslal správnímu orgánu I. stupně svoje písemné vyjádření a kterou odvolatel sdělil policistům jako adresu pro doručování, tedy na adresu ..., odkud byla zásilka doslána na adresu ... Dne 5. 8. 2016 byla zásilka připravena k vyzvednutí, odvolatel byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Vzhledem k tomu, že si ani v tomto případě odvolatel nevyzvedl po dobu 10 dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena, považuje se písemnost za doručenou uplynutím desátého dne, který připadl též na pondělí 15. 8. 2016. Žalobci byla písemnost předána do vlastních rukou dne 19. 8. 2016, což dle názoru žalovaného ve vztahu k doručení písemnosti zcela pozbývá významu, neboť lhůtu pro podání odvolání i v tomto případě, dle názoru žalovaného, zcela v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu založil den, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, Obě písemnosti tak byly dle tvrzení žalovaného doručeny dne 15. 8. 2016, přičemž ode dne doručení počala běžet 15denní lhůta pro podání odvolání, která marně uplynula dne 30. 8. 2016. Odvolání bylo do datové schránky správního orgánu I. stupně podáno odvolatelem prostřednictvím jeho právního zástupce dne 2. 9. 2016, a tedy odvolání bylo podáno v době, kdy napadené rozhodnutí již bylo v právní moci, a bylo dle názoru žalovaného podáno opožděně. S výše uvedeným se žalobce neztotožňoval a měl za to, že byl postupem správního orgánu I. stupně zejména pak rozhodnutím správního odvolacího orgánu zkrácen na svých právech.

Žalobce dále uvedl, že podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje na adresu (nikoli adresy) pro doručování dle § 19 odst. 3 správního řádu. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobce uvedl jako adresu doručovací ... Správní orgán prvního stupně však předmětné rozhodnutí doručoval na adresu trvalého bydliště žalobce, tj. ..., když žalobce nejen tuto jako adresu doručovací neuvedl, ale současně se zde prokazatelně nezdržoval, o čemž svědčí absence domovního zvonku a poštovní schránky na této adrese. K tomuto žalobce odkazoval na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2011, č. j.: 20 Cdo 3201/2009: „Ke zjištění, zda nastala fikce doručení, je rozhodující pouze okolnost, zda se adresát v době doručování v místě svého bydliště zdržoval.“

Žalobce měl za to, že je více než evidentní, že z jeho strany byla vyvinuta nezbytná součinnost zejména ve vztahu k uvedení řádné doručovací adresy ve správním řízení.

Rozhodnutí doručované na adresu trvalého bydliště bylo pro nezastižení žalobce připraveno k vyzvednutí dne 5. 8. 2016. S ohledem na skutečnost, že v místě nemá žalobce ani domovní zvonek a poštovní schránku (proto uvedl odlišnou doručovací adresu), je otázkou, kam doručovatel písemností vložil výzvu k vyzvednutí písemnosti, zda-li tato byla

na místě zanechána, kde a jestli se s ní mohl žalobce seznámit a písemnost ve lhůtě vyzvednout. Žalobce měl za to, že mu ani žádná výzva k vyzvednutí nebyla doručena, toto se mu ani nepodařilo dodatečně zjistit. Dle jeho názoru tedy nebylo možné písemnost doručovanou na adresu trvalého bydliště nikdy vyzvednout, ani doručit. Doručení bylo proto podle žalobce vadné.

V případě druhého doručení, z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, z jakého důvodu bylo doručováno dvojmo, a kdy tak bylo učiněno. Tj. žalobce má za to, že nejprve správní orgán prvního stupně musel zjistit nemožnost doručení na adresu trvalého bydliště žalobce a následně vypravit písemnost k druhému doručení. Potom nebylo možno, aby byla písemnost připravena k vyzvednutí téhož dne, jako v prvním případě. Neboť se žalobce domníval, že správní orgán prvního stupně poté, co provedl odeslání písemnosti na adresu trvalého bydliště, zjistil, že žalobce uvedl jinou adresu pro doručování, a písemnost vypravil znovu na adresu ... Opět i v tomto případě nebylo možné, aby zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 5. 8. 2016. Správní řád určuje, kam má správní orgán doručovat písemnosti fyzickým osobám, a to výčtem možností, přičemž správní orgán doručuje na jednu adresu. Ani z odůvodnění se nepodává, proč správní orgán doručoval zřejmě ihned dvojmo a kdy vlastně písemnosti odesílal.

Co se týče doslání písemnosti z adresy ... na adresu ..., k tomuto žalobce uvedl, že na adrese v ... měl hlášený trvalý pobyt až od září 2016, což prokazatelně vyplývá z evidence obyvatel. Není mu tedy známo, proč doručovací orgán dosílal písemnost z ... do ..., kde se prokazatelně nezdržoval, neměl ani dosílku zařízenou, a tedy neměl nejen možnost písemnost ani výzvu k vyzvednutí písemnosti převzít v zákonné lhůtě převzít.

Žalobce měl za to, že zde došlo k vadě doručení, když byl zkrácen na svých právech a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j.: 7 A 125/2001 ze dne 28. 4. 2004: „Vadné doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podstatnou vadou řízení zakládající k žalobní námitce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí orgánu II. stupně, pokud ztíží účastníkovi možnost účinné, zákonem zaručené obrany ve správním řízení a pokud není následným průběhem správního řízení nijak zhojena (zde: odvolání osoby, která pro vadné doručení nemohla využít celé lhůty stanovené v § 54 odst. 2 správního řádu, bylo zamítnuto jako opožděné).“

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně navrhoval, aby soud v dalším řízení u žalovaného, nejprve správní orgán prvního stupně, tedy Magistrátu města Plzně, Odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků, rozhodnutí ze dne 3. 8. 2016, sp. zn.: SZ MMP/121695, č. j.: MMP/186330/16, pro předchozí vadné doručení znovu žalobci řádně doručil na adresu, kterou uvedl jako doručovací v předmětném řízení, případně na novou adresu trvalého pobytu, kterou žalobce v tomto podání uvedl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí, uvedl, že setrvává na svém závěru, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně. Napadené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno za splnění podmínek tzv. fiktivního doručení na adrese jeho trvalého pobytu dne 15. 8. 2016. Toto prokazuje doručenka předmětné písemnosti, ze které vyplývá, že dne 5. 8. 2016 byla zásilka připravena k vyzvednutí, odvolatel byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Toto stvrdil poštovní doručovatel křížkem na přední straně obálky a žalovaný nemá důvod o této skutečnosti pochybovat. Vzhledem k tomu, že si žalobce zásilku nevyzvedl po dobu 10 dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena,

považuje se písemnost v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou uplynutím desátého dne, který připadl na pondělí 15. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že v místě neměl žalobce zvonek ani schránku, byla zásilka vrácena správnímu orgánu, avšak po splnění podmínky zanechání výzvy k vyzvednutí zásilky. Svým prohlášením na doručence, že výzva byla zanechána, poštovní orgán osvědčil, že byla zanechána na vhodném místě, čímž byly bezesbýtku splněny podmínky § 23 odst. 4 správního řádu. Dále správní orgán I. stupně vypravil žalobci písemnost na adresu, ze které žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně svoje písemné vyjádření a kterou žalobce sdělil policistům jako adresu pro doručování, tedy adresu ..., odkud byla zásilka doslána na adresu ... Dne 5. 8. 2016 byla zásilka připravena k vyzvednutí, žalobce byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Vzhledem k tomu, že si ani v tomto případě žalobce zásilku nevyzvedl po dobu 10 dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena, považuje se písemnost za doručenou uplynutím desátého dne, který připadl též na pondělí 15. 8. 2016. Žalobci byla písemnost předána do vlastních rukou dne 19. 8. 2016, což však ve vztahu k doručení písemnosti zcela pozbývá významu, neboť lhůta pro podání odvolání i v tomto případě zcela v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu založil den, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí. Obě písemnosti tak byly doručeny žalobci dne 15. 8. 2016, přičemž ode dne doručení počala běžet 15 denní lhůta pro podání odvolání, která marně uplynula dne 30. 8. 2016. Z tohoto důvodu rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 8. 2016. Odvolání bylo do datové schránky správního orgánu I. stupně podáno žalobcem prostřednictvím jeho právního zástupce dne 2. 9. 2016, a tedy odvolání bylo podáno v době, kdy napadené rozhodnutí již bylo v právní moci, a tedy bylo podáno opožděně. Toto prokazuje protokol o výsledku ověření datové zprávy. Z tohoto důvodu žalovaný, coby odvolací správní orgán opožděné odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu.

K samotnému institutu doručování ve správním řízení je pak třeba uvést, že platná právní úprava doručování (§ 19 a násl. správního řádu) je koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě je pouze to, že adresát nebyl v místě doručování zastižen. Podmínkou pro uložení písemnosti není to, že se adresát na uvedené adrese fakticky zdržuje. Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 odst. 4 správního řádu, podle kterého „adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.“ Ustanovení § 23 odst. 5 pak stanoví, že „zároveň s oznámením podle odst. 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá a jeho adresu.“ Za splnění těchto podmínek pak fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nastává tehdy, jestliže si adresát uložené písemnosti tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i tehdy, kdyby se adresát v místě doručování nezdržoval, ovšem za předpokladu splnění všech shora popsaných úložních podmínek. Žalovaný má za to, že splnění podmínek fikce doručení prokázal do spisu založenou předtištěnou doručenkou a vrácenou obálkou s nevyzvednutou písemností, na kterých je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že tyto zásilky byly určitého data uloženy a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Judikatura Nejvyššího správního soudu již v minulosti opakovaně dovodila, že doručenka je za předpokladu, že je řádně vyplněna, veřejnou listinou potvrzující pravdivost toho, co je v ní osvědčeno, není-li prokázán opak. K tomu, aby byla vyvrácena správnost údajů o doručení, musí účastník řízení

tvrdit a prokázat skutečnosti vedoucí k závěru, že údaje na doručence nejsou pravdivé. V daném případě má žalovaný za to, že písemnost byla žalobci doručena za splnění všech podmínek prioritně na adresu jeho trvalého pobytu, neboť na adresu žalobcem sdělenou policejnímu orgánu nelze pohlížet tak, že se jedná o adresu pro doručování sdělenou správnímu orgánu dle § 19 odst. 3 správního řádu, a to i s přihlédnutím k tomu, že stejnou adresu žalobce sice uvedl na obálce, ve kterém zaslal v řízení svoje vyjádření ze dne 14. 6. 2016, když však na samotné vyjádření žalobce opět uvedl adresu svého trvalého pobytu. Sám žalobce tedy v řízení nikterak nespécifikoval, zda si volí adresu pro doručování. Žalovaný má za to, že při hodnocení důkazů je třeba vycházet z toho, že podle dosavadní judikatury je žádost o doručování na udanou adresu zásadně účinná jen vůči tomu orgánu, kterému ji žadatel adresoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2010, č. j. 5 As 44/2010 - 56). Svoji žádost o doručování písemností adresoval žalobce toliko Policii ČR, i přesto však správní orgán I. stupně žalobci v rámci zásady dobré správy na tuto adresu v řízení písemnosti doručoval. S konstrukcí žalobce, že nejprve je nutno doručovat na adresu trvalého pobytu a až poté, co je doručení neúspěšné využít jinou adresu se nelze ztotožnit, neboť správní řád nestanoví, že je možné fyzické osobě současně písemnosti doručovat pouze na jednu adresu, když v § 20 správního řádu je uveden výčet doručovacích adres, přičemž současně stanoví, že fyzické osobě lze doručit kdekoliv bude zastížena. Doručování „dvojmo“ rozhodně není v rozporu se zákonem, jak se domnívá žalobce. Jak je výše uvedeno, správní orgán I. stupně doručoval rozhodnutí žalobci i na adrese sdělené policejnímu orgánu (...). Z doručení předvolání je patrné, že dne 5. 8. 2016 křížkem poznamenal doručující poštovní orgán na doručenkou, že adresátovi byla na uvedené adrese zanechána výzva a bylo zanecháno poučení a počínaje tímto dnem byla zásilka připravena k vyzvednutí. Zásilku si žalobce opět v desetidenní lhůtě nevyzvedl, přičemž desátý den a tedy den doručení připadl stejně, jako v případě doručování písemnosti na adresu trvalého pobytu na den 15. 8. 2016. Dále je na doručence uveden datum 16. 8. 2016, což je datum, kdy byla zásilka doslána na adresu ..., kde byla žalobci dle otisku poštovního razítka dne 19. 8. 2016 i předána. Zvýše uvedeného je zřejmé, že i na doručovací adrese byly splněny všechny podmínky pro uplatnění fiktivního doručení, tedy žalobci byla průkazně na této adrese zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a ta byla po předepsanou dobu připravena k vyzvednutí. Až po uplynutí desetidenní lhůty byla zásilka doslána na dosílací adresu do ..., kde žalobci fyzicky byla zásilka předána dne 19. 8. 2016, což je však ve vztahu k datu doručení bezvýznamné. Pokud žalobce popírá, že neměl zřízenou do ... dosílku, je to ve věci zcela bezpředmětné, neboť jak je prokázáno, zásilka mu byla řádně doručena na původně sdělené doručovací adrese. I pokud bychom tedy připustili, že v daném případě bylo na místě pohlížet na adresu sdělenou policejnímu orgánu jako na adresu doručovací, pak i na této adrese byla žalobci zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně za splnění všech podmínek fiktivního doručení doručena dne 15. 8. 2016 a tedy lhůta pro podání odvolání uplynula stejně jako v případě doručení v místě trvalého pobytu žalobce dne 30. 8. 2016 a tudíž odvolání podané dne 2. 9. 2016 je i v tomto případě opožděné.

V replice ze 13. 1. 2017 žalobce argumentoval obdobně jak v podané žalobě. Nad rámec tam uvedeného požadoval, aby soud vyžádal od České pošty s. o. vyjádření o umístění výzev k vyzvednutí uložených zásilek.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

Podle § 19 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti (17a), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Soud žalobu shledal důvodnou.

Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaný je, zda způsob doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl proveden správním orgánem v souladu se zákonem a zda skutečně došlo k tzv. fikci doručení dne 15. 8. 2016, přičemž v jejím důsledku bylo podané odvolání opožděné a mělo být podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto.

Pro posouzení těchto otázek ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

Dne 1. 5. 2016 byl žalobce zastaven předepsaným způsobem hlídkou Policie ČR. Při provádění silniční kontrole žalobce předložil všechny potřebné doklady k řízení a provozu motorového vozidla. Hlídka provedla lustraci v dostupných evidencích Policie ČR a zjistila, že žalobce je v evidenci řidičů veden jako neřidič a má platnou blokaci všech řidičských oprávnění, jelikož si po ukončení zákazu činnosti, který mu byl udělen rozsudkem Okresního soudu Tábor, č. j. 13T 40/2013-82, nezažádal o vrácení řidičských oprávnění. Žalobce se k věci na místě vyjádřil, zanechal na sebe telefonní kontakt. Adresa žalobce na oznámení o přestupku (čl. 3 správního spisu) je uvedena ... Dále je součástí správního spisu (čl. 6) Úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odstavce 6 trestního řádu ze dne 1. 5. 2016, ve kterém žalobce uvedl, jak shora uvedenou adresu trvalého bydliště, tak adresu pro doručování ...

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobci v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně bylo doručováno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 9. 6. 2016, na adresu trvalého bydliště a zároveň současně na adresu pro doručování uvedenou před Policií ČR. Právě na adrese pro doručování ... si žalobce oznámení převzal a i z této adresy poté zaslal správnímu orgánu své vyjádření k věci.

Následně bylo žalobci doručováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2016, a to opět jak na adresu trvalého bydliště a tak zároveň na adresu uvedenou žalobcem pro doručování před Policií ČR. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo žalobci doručováno na adresu trvalého bydliště, nebylo žalobcem v úložní době vyzvednuto, resp. z doručky založené ve spise je patrné, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 5. 8.

2018, a že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Žalobce si písemnost nevyzvedl, a proto byla vrácena správnímu orgánu. Dále je ve správním spise založena doručenka dokládající, že správní orgán I. stupně zaslal prvoinstanční rozhodnutí žalobci též na adresu uvedenou žalobcem před Policií ČR jako adresu pro doručování ... Z doručenky je patrné, že poštovní doručovatel Česká pošta s. p., opět zásilku připravil k vyzvednutí dne 5. 8. 2016, vyzval žalobce k vyzvednutí zásilky. Žalobce si ji zde nevyzvedl. Dne 16. 8. 2016 poté byla zásilka doslána na adresu ..., kde si ji žalobce vyzvedl dne 19. 8. 2016. Následně proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce podal odvolání dne 2. 9. 2016, které žalovaný vyhodnotil jako opožděné.

Ze shora uvedeného vyplývá, že si žalobce v řízení před správním orgánem ve smyslu shora citovaného § 19 odst. 4 správního řádu, nezvolil žádnou adresu pro doručování, na kterou by byl povinen správní orgán písemnosti adresované žalobci primárně zasílat. Pouze při podání vysvětlení před Policií ČR uvedl adresu pro doručování ... a poté z této adresy zaslal správnímu orgánu své vyjádření k věci. Správní orgán nepochybil, jak se mylně domnívá žalobce, když zaslal předmětné prvostupňové rozhodnutí žalobci jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu žalobce, ze které odeslal správnímu orgánu své vyjádření. Neboť tímto svým postupem nijak nekrátil práva žalobce. Naopak je zřejmé, že tak postupoval z opatrnosti, aby se uvedená písemnost dostala do dispozice žalobce a tento se s ní mohl seznámit.

Dále soud uvádí, že pravidla pro doručování písemností podle správního řádu se opírají o princip materiálního doručení, který je vyjádřen tím, že fyzické osobě lze doručit, kdekoliv bude zastižena. Správní řád v žádném svém ustanovení neukládá správním orgánům doručovat své písemnosti pouze na jedinou adresu, nebo opět jak se mylně domnívá žalobce nejprve na jednu adresu trvalého bydliště a poté, pokud neuspěje s doručením tak na adresu pro doručení. V nyní posuzovaném případě, tak soud nemůže vytknout správnímu orgánu I. stupně žádné pochybení v tom, že zaslal s největší pravděpodobností z opatrnosti prvoinstanční rozhodnutí současně na obě dvě mu známé adresy, což bylo dle náhledu soudu pouze ku prospěchu žalobce. Pokud se totiž na adrese svého trvalého bydliště žalobce nezdržuje, zřejmě by si nevyzvedl oznámení o uložení zásilky obsahující předmětné rozhodnutí. Navíc nelze v daném případě odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce nesdělil v řízení před správním orgánem žádnou adresu pro doručování a správní orgán tak nebyl povinen na tuto adresu písemnost vůbec doručovat. To, že tak učinil, bylo pouze v zájmu žalobce, neboť se z obsahu správního spisu jeví, že tento se zřejmě zdržuje na jiné adrese, než je adresa jeho trvalého bydliště.

V čem ovšem shodně s žalobcem soud spatřuje pochybení žalovaného je to, že považoval prvoinstanční rozhodnutí za doručené fikcí, aniž by přihlédl k tomu, že žalobce si rozhodnutí po doslání vyzvedl dne 19. 8. 2016. Jak již soud uvedl shora, správní řád sice určuje adresy, na něž má být účastníku řízení správním orgánem doručováno, ale zároveň hlavním smyslem doručování není samotné zaslání písemnosti na jednu z těchto adres, nýbrž seznámení adresáta s jejím obsahem. V daném případě bylo doručování prvostupňového rozhodnutí ovlivněno jednáním samotného žalobce, který si u České pošty, s. p. (zřejmě ačkoliv to sám netvrdí) sjednal tzv. dosílku písemností na svou novou adresu, kterou ovšem prvostupňovému správnímu orgánu nesdělil.

Zásilka obsahující písemnost týkající se správního řízení může být doručována účastníku řízení i za využití této služby, která ovšem může být vyloučena správním orgánem tak, že na obálku uvede poznámku „Nedosílat“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47). To ovšem správní orgán neučinil. V této souvislosti soud zároveň poukazuje na to, že sjednání služby doručení nepůsobí ty stejné právní následky, jako sdělení adresy pro doručování správnímu orgánu. To znamená, že účastník řízení nemůže spoléhat na to, že mu na této adrese bude správním orgánem doručováno, pokud ale na této adrese převezme zásilku, je tím naplněn požadavek materiálního doručení vyjádřený v ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu. Správní orgán v daném případě správně dovodil, že i v případě doručení na adresu trvalého bydliště žalobce a tak i v případě doručení na adresu ... uběhla žalobci lhůta pro vyzvednutí zásilky a měla tedy nastat tzv. fikce doručení. Ta ovšem v daném případě nenastala, neboť zásilka byla žalobci poslána na adresu ..., kde si ji žalobce vyzvedl, přičemž toto doručení lze považovat za řádné ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu. Na shora uvedeném nic nemění ani skutečnost, že k poslání došlo až dne 16. 8. 2016, tedy po uplynutí desetidenní lhůty pro vyzvednutí zásilky na adrese ..., neboť nelze přičíst k tíži žalobce, že poštovní doručovatel zásilku poslal na novou adresu až po uplynutí úložní doby. Dále k tomu soud uvádí, že je jisté, že pokud by poštovní doručovatel poslal zásilku žalobci na novou adresu..., ještě v době, která žalobci běžela k vyzvednutí zásilky na adrese ... a tento si ji v této době vyzvedl, jistě by byla zásilka považována správním orgánem za řádně doručenou, a dnem doručení písemnosti by byl poté den, kdy si žalobce převzal písemnost na adrese ...

S ohledem na to, soud považuje prvoinstanční rozhodnutí za řádně doručené žalobci na adrese ... dne 19. 8. 2016 (není proto nezbytné, jak požaduje žalobce, správní orgán zavazovat k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu opětovně doručováno žalobci nebo vyzývat Českou poštu s. p. o vyjádření k umístění výzvy k vyzvednutí zásilek) a vzhledem k tomu má soud za to, že podané odvolání, které bylo podáno žalobcem prostřednictvím jeho právního zástupce dne 2. 9. 2016 bylo včasné.

Na základě uvedených argumentů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při novém rozhodování žalovaný zohlední soudem vytýkanou vadu.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 3 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 13.200,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Martina Soukupa, Ph. D.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně